

חילול השם במקרא

מים ראשונים: כבר זכינו לדון בהיבט ההלכתי של נושא חילול השם (שם ה'), היינו [בגדרי חילול השם](#) וסוגיו השונים (חלקיו בלשון הרמב"ם). הפעם נתמקד בגלגוליו של מושג זה במקרא (כמה שנספיק), דרך אישים שהיה במעשיהם או בדבריהם משום חילול השם, קידוש השם, או אזכור של הנושא. נשתדל להיצמד למקרא ופסוקיו, אבל, כדרכנו, נשאב גם מלוא חפניים מהמדרש.

וְלֹא תַחֲלֹלוּ אֶת שֵׁם קְדֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְּשֶׁם: (ויקרא כב לב).¹

וַיְבֹאוּ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שֵׁם וַיַּחֲלֹלוּ אֶת שֵׁם קְדֹשִׁי בְּאֹמַר לָהֶם עִם ה' אֱלֹהֵי וּמֵאֲרָצוֹ יָצְאוּ: (יחזקאל לו כ).²

ספורנו ויקרא כב לב

"ולא תחללו את שם קדש" – ומאחר שאתם רואים את פעולתי על זה השלמות ... אל תחללו את שמי בפעולות חסרות ומגוננות, כענין: "ויבוא אל הגוים אשר באו שמה ויחללו את שם קדש" (יחזקאל לו כ).³

בראשית רבה מט ט

"חלילה לך מעשות כדבר הזה" – אמר ר' יודן: תִּלְלָהּ הַיָּא לָךְ, זֶרֶה הַיָּא לָךְ! אָמַר ר' אַחָא: "חלילה חלילה" – שתי פעמים: חילול שם שמים יש בדבר, חילול שם שמים בדבר! אמר ר' אבא: "מעשות דבר" אין כתיב כאן, אלא "מעשות כדבר" – לא היא ולא כיוצא בה ולא שפחותה ממנה.⁴

מדרש משלי (בובר) פרשה כו

"ישפוט ה' ביני וביניך" (בראשית טז ה) – יו"ד שביניך נקוד, מלמד ששרה אמנו אומרת: תחזור הגר לשפחותה. ואברהם אבינו היה אומר: לאחר שעשינו אותה גבירה אנו חוזרין ומשעבדין אותה? חילול שם שמים בדבר. אם כן, יכריע המקום על דברי ועל דבריך, שנאמר: "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה" (בראשית כא יב).⁵

¹ המונח "חלל" (שמשמעותו: התיר, הפר, יצר מקום ריק, עשה חול, "תחיל" מתרגם אונקלוס), בהקשר עם שם ה', הוא ייחודי לספר ויקרא ומופיע שבע פעמים בפרשות אחרי מות – קדושים – אמור, כולל הפסוק שהבאנו לעיל. רוב האזכורים הם בהקשר עם מצווה או איסור מסוים: ויקרא יח כא וכן ויקרא כ ג בהקשר עם עבודת המולך, ויקרא יט יב בדין שבועת שקר, ויקרא כא ו, כב ג, כב ט בהקשר עם קדושת המקדש ועבודת הכהונה. נראה שהקרוב ביותר לביטוי "חילול השם" במובן הרחב יותר שאנו משתמשים בו, הוא הפסוק בפרשתנו, למרות שגם לגבי יש דעות שונות. ראה פסוק זה בהקשר הפסוקים החותמים את פרק כב בספר ויקרא.

² כשם שהביטוי חילול שם ה' ייחודי לספר ויקרא, מבין חמשת חומשי התורה, כך הוא ייחודי לספר יחזקאל מבין ספרי הנביאים והכתובים. הביטוי נזכר אמנם גם בירמיהו לד טז בהקשר עם כיבוש העבדים ששחררו למראית עין וכן בעמוס ב ז בהקשר עם פריצות מינית (שוב בהקשר עם מצוות מסוימות), אך אין ספק שספר יחזקאל, פרק לו בפרט, הוא העיקר. בפרק זה, שהוא הפטרת שבת פרשת פרה, נזכר הביטוי ארבע פעמים ברצף פסוקים, שלושה בהקשר עם חילול השם והרביעי בהקשר עם קידוש השם שהוא התשובה לחילול השם (וכן פעם אחת בפרק לט פסוק ז). וכאן ודאי שהוא במשמעות הרחבה יותר. האם יחזקאל הוא הראשון?

³ רמב"ן ואבן עזרא רואים בפסוק שלנו קשר הדוק לנושא הקורבנות המוזכר בפסוקים הקודמים. אבן עזרא אומר: "עם בני אהרון ידבר, כי הפרשה דבקה". ורמב"ן: "לא תחללו את שם קדש – להיות בכם נוכל וזובח מושחת לה" (ראה מלאכי א יד). ספורנו הוא הפרשן היחיד שמצאנו שמקשר את "ולא תחללו" שבפרשתנו עם דברי יחזקאל ובכך נותן לו משמעות רחבה ומקיפה, מעין מה שעושה רמב"ן בפירושו הידוע לפסוק "קדושים תהיו" שבתחילת פרשת קדושים בו הוא מדבר על "נבל ברשות התורה", על "מצווה כללית", "קדושה המביאה לפרשות" ועוד (והוא עושה זאת במידה מסוימת גם בפסוק שלנו, אך רק על החצי השני: "ונקדשתי בתוך בני ישראל"). ספורנו קורא את פסוקים לא-לג במשמעות רחבה ומקיפה. נכון שהם מסכמים את פרק כב הדין ביני קרבנות, אך לסימול עצמה (שלושה פסוקים) יש עצמה ותוכן משלהם: אזכור יציאת מצרים, "לא תחללו", "ונקדשתי" ועוד. ואכן, מפסוק זה למדו הראשונים את המקור הן למצוות לא תעשה של חילול השם (ספר המצוות לרמב"ם מצווה ל"ט סג, ספר החינוך מצווה שיד, רש"י על הפסוק בעקבות מדרש ספרא) והן מצוות עשה של קידוש השם (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ט, ספר החינוך מצווה רסח). וכאמור, כבר דנו בהיבט ההלכתי של חילול השם בדברינו [בגדרי חילול השם](#) בפרשה זו בשנה האחרת והפעם אנו בשבילי המקרא, בסיוע המדרש והפרשנים כמובן.

⁴ אברהם, אליבא דהמדרש, אך לא רחוק מהפשט, הוא הראשון שמזכיר את חילול שם ה' במקרא. ומי הוא שמחלל את השם? הקב"ה! אלמלא מדרש כתוב, אי אפשר לאומרו. ובאמת, מה פה חילול השם? מה טוען כאן אברהם? בפשטות, טענתו היא שהצדיקים טובלים מפני הרשעים ולא עומדת להם צדקתם ומעשיהם הטובים. ובכך יש חילול השם שכביכול ההליכה בדרך הישר איננה משתלמת. אבל ניתן להסביר גם אחרת, היינו שאברהם מנסה להציל את סדום כולה בטענת חילול השם ואז טענתו מקבלת תוקף רב עוד יותר. וכבר הארכנו לדון בנושא זה בדברינו [חלילה לך מעשות כדבר הזה](#) בפרשת וירא ואכמ"ל.

⁵ אברהם לא רק נאה דורש כלפי הקב"ה בהגנתו על סדום, אלא גם נאה מקיים בביתו הוא עד כדי עימות עם שרה אשתו. אין כאן רק עניין של שפחה שנועשית גבירה ואי אפשר להחזירה להיות שפחה. בכך אין עדיין חילול השם כל כך. הרי היו דברים מעולם

רשב"ם שמות לב יב

"למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם וכו'" – עשה למען שמך שלא יתחלל.⁶

ספרי זוטא במדבר פיסקא י סימן ל

"ויאמר אליו לא אלך כי אם אל ארצי ואל מולדתי אלך" – למה חזר לארצו? אלא כך היה יתרו מחשב ואומר: כל השנים הללו היו בני אדם מפקידין אצלי פקדונות שאני הייתי הנאמן שבעיר, ואם אני מניחן והולך לי הן אומרין ברח לו יתרו ולקח כל פקדונותיו ונתן לחותנו. נמצאתי מוצא שם רע עלי ועליך. אלא הריני הולך ומחזיר את כולן. דבר אחר: "ויאמר אליו לא אלך" – למה חזר? אלא היה מחשב ואומר: השנה הזאת שנת בצורת היתה ואני לויתי ופרנסתי את העניים ואם אין אני הולך ופורע את החובות נמצאתי מחלל שם שמים. אלא הריני הולך ופורען.⁷

רמב"ן במדבר פרק יד פסוק יג

"ושמעו מצרים כי העלית בכוחך"⁸ – ... אבל הכוונה בתפילה הזאת לאמר: יחשבו מצרים ויאמרו כי יש כח באלהי כנען להציל מידך, כי עשית במצרים ובאלהיהם שפטים עד שהוצאת העם הזה מקרבן. ולא יכולת לעשות כן בכנען ובאלהיהם. והנה יהיה בזה חילול השם ויחזקו ידי עובדי עבודה זרה ... שיאמרו המצריים לאנשי ארץ כנען מבלתי יכולת ה' וגו', כי בכס אל ואפס אלהים.⁹

רשב"ם דברים פרק ט פסוק כה

ואתנפל לפני ה' ... ואתפלל אל ה' – למה הוצרך לכפול כאן נפילת ארבעים יום? ... חכמה גדולה יש כאן ולהוכיח ישראל בא. שמא תאמרו: והלא חטא גדול כמעשה העגל הועילה תפילתו של משה וניצלנו, אף בארץ ישראל אם נחטא יועילו לנו תפלות הנביאים. אמר להם משה: לא תועיל לכם תפילה בארץ ישראל. כי עתה לא נתכפר לכם אלא כדי שלא יתחלל שמו ... פן יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלתי יכולת ה' להביאם. ולכך לא נתחייבתם מיתה במדבר. אבל לאחר שיהרוג לפניכם שלשים ואחד מלכים וינחילכם את הארץ ... אין כאן עוד חילול השם לאמר האומות מבלתי יכולת ה'. אלא יאמרו הגויים, ישראל חטאו לו. כמו שמפורש באתם נצבים: "ויאמרו כל הגוים על מה עשה י"י ככה לארץ הזאת מה חרי האף וגו' ואמרו על אשר עזבו את

של שפחות שהרו לבעל הבית וגורשו. כאן הדבר חמור בהרבה. כאן הדברים נעשו באופן רשמי ובהסכמת (יוזמת) שרה וביחסי אישות אברהם-הגר. ישמעאל הוא בן חוקי. גירוש הגר יתפרש כאילו אכן אברהם הוא עוד אחד מאותם אצילים שהסתבכו וכעת מגרשים את השפחה שהרתה להם. פירוש מודרני שלנו. עכ"פ, המדרש שמכניס את מוטיב חילול השם מעלה שאלות קשות: איך הכריע הקב"ה כשצידד בצידה של שרה? מה התשובה לטענת אברהם על חילול השם? האם רשאי הקב"ה למחול על חילול שמו? ולמה אברהם מוותר כאן ומתעקש בסדום?

⁶ אם אצל אברהם הסתפקנו מה בדיוק הוא טוען: רק לצדיקים או לציבור כולו, בא משה וטוען לציבור כולו. אם הקב"ה יכלה את עם ישראל, בעקבות חטא העגל ("ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם") יהיה בכך משום חילול השם ברור. וכן פירש אור החיים על הפסוק: "יש בזה חילול השם, כי יאמרו מצרים אתמול אמר בני בכורי ישראל ... וחס ושלום נראה כשקר". שקר הוא אחד מצורות חילול השם המפורשות במקרא, ראה ויקרא יט יב "ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך אני ה'".

⁷ בין חילול השם של חטא העגל שראינו וחטא המרגלים שנראה מיד, הרי לנו חילול השם מסוג אחר. חילול השם של בין אדם לחברו שחז"ל ירחיבו עליו מאד. יתרו, כומר לעבודה זרה, "שלא הניח עבודה זרה שלא עבדה" (מכילתא מס' עמלק יתרו פרשה א) מקפיד על חילול השם של דיני ממונות כלפי בני עמו המדיינים. להלן נראה וכבר ראינו שהמדד של חילול השם הוא בעיני הגויים. וכאן, גוי הוא שמעלה את עצם הטענה של חילול השם כאילו זה בא ממוסר אוניברסלי: אני מחויב לצו קטגורי של חילול השם! ראה דברינו **דו-שיח משה יתרו** בפרשת בהעלותך, בהם הרחבנו בניסיונות השכנוע של משה לחותנו שיישאר עם בני ישראל במדבר "והיית לנו לעיניים" וסירובו של יתרו בטענות מטענות שונות, עד שהוא מגיע לטענה המוחצת: אם לא אחזור לארצי יהיה זה לא רק הוצאת שם רע עלי ועליך, אלא חילול שם שמים! איזו מן דת היא זו שכשמצטרפים אליה לא מחזירים פקדונות? על כך אין למשה תשובה, שהרי משה משתמש בעצמו בטענה זו.

⁸ רמב"ן זה הוא על פסוק יג אך ברור שהוא מתייחס לרצף הפסוקים יג-טז: "ושמעו מצרים כי העלית בכוחך את העם הזה מקרבן: ויאמרו אל יושב הארץ הזאת ... מבלתי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם וישחטם במדבר".

⁹ פעם שנייה שמשה מזכיר את טענת חילול השם היא בחטא המרגלים. ושוב מצטרף לדעה זו פירוש אור החיים: "לא מצרים לבד, אלא כל הגויים אשר שמעו את שמעך ... עתה יאמרו מבלתי יכולת ה' להביא את העם הזה ... ויתהפך קידוש ה' לחילול חס וחלילה בפי כל העמים". זה הצירוף הדו-קוטבי והדיכוטומי של חילול השם מול קידוש השם – כשני צדדים הופכיים של אותה מטבע. טענת משה כאן, ובעגל כפי שראינו לעיל, היא פחות חריפה מזו של אברהם, אך יותר בעייתית. אם הקב"ה מנוע מלהעניש את החוטאים כפי שבאמת מגיע להם, מפני שבעשותו כך יגרום לחילול השם, נמצא חוטא משתכר! ואז מה נקבל? שטר פטור לחוטאים? מחילה אוטומטית בטענת "מה יאמר"?

ברית יי"י אלהי אבותם וגוי ויתשם יי"י מעל אדמתם באף ובחימה ובקצף גדול וישליכם אל ארץ אחרת כיום הזה¹⁰.

רמב"ן במדבר פרק כ פסוק ח

וה"ר רבי משה (סוף פרק ד משמונה פרקים¹¹) סבר בו סברא, ואמר כי משה רבנו ע"ה חטאו הוא שנטה לצד הרגזנות באמרו שמעו נא המורים. דקדק עליו השם יתברך שיהיה אדם כמוהו כועס לפני עדת בני ישראל במקום שאין ראוי בו הכעס. וכל כיוצא בזה בדין האיש ההוא חילול השם, מפני שמתנועותיו כולם ומדבריו היו למדין והיו מקוין להגיע בהם אל הצלחות העולם הזה והעולם הבא, ואיך יראה עליו הכעס והוא מן הפעולות הרעות ולא תבוא כי אם מתכונה רעה מתכונות הנפש?¹²

מסכת גיטין דף מו עמוד א

רבי יהודה אומר: כל נדר שידעו בו רבים - לא יחזיר, ושלא ידעו בו רבים - יחזיר. אמר רבי יהושע בן לוי: מאי טעמא דר' יהודה? דכתיב: "ולא הכוס בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה (יהושע ט יח). ורבנן? התם מי חלה שבועה עליוייהו כלל? כיון דאמרו להו מארץ רחוקה באנו ולא באו, לא חיילה שבועה עליוייהו כלל, והאי דלא קטלינהו? משום קדושת השם.¹³

במדבר רבה פרשה ז סימן ה

"ועל המחלל שם שמים" - זה גיחזי שרץ אחר נעמן ליטול ממנו ממון, שנאמר: "ויירדוף גיחזי אחרי נעמן" (מלכים ב ה כא). אלישע קידש שמו של הקב"ה שלא רצה ליטול מנעמן כלום. וגיחזי רדף אחריו ונשבע לו לשקר שאלישע היה משלח אצלו שישלח לו ממון. נמצא זה מחלל שם שמים מה שקידש אלישע. אמר לו

¹⁰ מה שהיה נכון לתקופת האבות ומשה לא יוכל לשמש תקדים. לאחר הכניסה לארץ, לא ניתן עוד להשתמש בקלף של חילול השם. אי אפשר לחטוא ואח"כ להתפלל ולבקש סליחה ולטעון שאם הקב"ה יעניש את עם ישראל יהיה בזה חילול השם. מדוע? כי העולם התבגר. העולם ראה את יכולת הקב"ה וכולם יודעים, גם הגויים, שמכאן ואילך הכל בני האדם. בכוחם להיטיב או להרע, לעשות טוב או לחטוא ו"הכל בידי שמים, חוץ מיראת שמים", כולל חילול השם. זה המסר של תוכחת פרשת נצבים, שירת האזינו ויחזקאל. ככה נפרד משה מהעם. אבל אין הדברים פשוטים, כפי שנראה בהמשך. ראה רשב"ם בעצמו בפירושו לפסוק בשירת האזינו: "חַמַּת תַּנִּינָם יִינָם וְרֹאשׁ פְּתָנִים אֶכְזֶר" (דברים לב לג): "היה להם לשתות מן הדין, אם לא מפני חילול השם, שיאמרו ידנו רמה". ובמרוצת הדורות, לא הועילה טענת חילול השם ולא נמצא נביא שיעמוד ויזעק, לא בחורבן הבית ראשון ושני, לא בפוגרומים וגזירות שמד ולא בשואת אירופה.

¹¹ "שמונה פרקים" לרמב"ם היא הקדמתו לפירושו למסכת אבות, כחלק מפירושו הכולל למשנה. ראה [תיאור חיבור זה](#) באתר ויקיפדיה, וכן [תיאור וטקסט מלא ומבואר](#) באתר דעת של מכללת הרצוג.

¹² משה שטען פעמיים טענת חילול השם, נלכד בעצמו באותו חטא. כאשר אדם במעלתו של משה כועס, זה נחשב לחילול השם. זהו "החלק השלישי והמיוחד" בדיני חילול השם שהרמב"ם מגדיר בספר המצוות מצוות לא תעשה סג: "שיעשה האדם ידוע במעלה והטוב פעולה אחת, תיראה בעיני ההמון שהוא עבירה ... הנה הוא חילל את השם". וחז"ל הרחיבו מאד בחלק (סוג) זה של חילול השם. ראה הגמרא ביומא פז ע"ב. וסוכם הדברים ברמב"ם בהלכות יסודי התורה פרק ה הלכה יא: "ויש דברים אחרים שהן בכלל חילול השם, והוא שיעשה אותם אדם גדול בתורה ומפורסם בחסידות דברים שהבריות מרננים אחריו בשבילם, ואע"פ שאינן עבירות הרי זה חילל את השם. כגון, שלקח ואינו נותן דמי המקח לאלתר ... או שירבה בשחוק או באכילה ושתיה אצל עמי הארץ וביניהן, או שדברו עם הבריות אינו בנחת ואינו נקבץ בסבר פנים יפות אלא בעל קטטה וכועס, וכיוצא בדברים האלו".

¹³ כעסו של משה בחטא מי מריבה הוא כנראה הדגם. שוב אנו חוזרים לצד ההלכתי עליו הרחבנו כאמור בדברינו [בגדרי חילול השם](#). ראה סיפור הגבעונים בספר יהושע פרק ט. השאלה המתבקשת היא, מדוע לא חזרו בהם בני ישראל מהשבועה שנשבעו לגבעונים אחר שהתברר שהיא הושגה בדרכי מרמה? הגמרא קושרת זאת לדיון ההלכתי אם נדר שנודרים על דעת רבים (בפני עשרה אנשים ויש אומרים אפילו בפני שלושה אנשים) ניתן להתירו או לאו. לפי שיטת ר' יהודה שנדר ברבים אין לו הפרה, ברור מדוע לא יכלו בני ישראל לחזור מהשבועה שנשבעו לגבעונים. אבל לשיטת חכמים, שניתן להתיר גם נדר שנעשה בפני רבים, מדוע באמת לא חזרו בהם בני ישראל מהשבועה לאחר שהתברר שהגבעונים רימו אותם? התשובה היא: מפני חילול (קדושת) השם. הנה כי כן, מיד בכניסה לארץ נתקלים בני ישראל בנושא חילול השם, אבל מזווית אחרת. לבני ישראל לא תועיל טענת חילול השם מרגע שייכנסו לארץ (ראה רשב"ם דברים לעיל), אבל לגבעונים היא הועילה. זאת ועוד, ראה יהושע פרק י שעמי האזור נאספים למלחמה על גבעון, משום שהשלימו עם בני ישראל, וכל מה שיהושע צריך היה לעשות זה "שב ואל תעשה" ולתת לאחרים להכות את הגבעונים! אע"פ כן, יהושע קם ונחלץ לעזרתם. והכל מכוח אותה שבועה שהושגה במרמה ומחשש לחילול השם. כך או כך, ממדרש זה ומהמדרש על יתרו אנו למדים שהקריטריון לחילול השם אינם "שלומי אמוני ישראל". נקודת המבחן איננה המבט שלנו כי אם המבט של הגויים, של העולם האילי שאותו נצטוו לעקור ולהשמיד (שבעת העממים). וכבר הקדשנו דף מיוחד לנושא [הגבעונים](#) בפרשת נצבים, שם גם הבאנו את פירוש אבן עזרא בפרשת בשלח, שמות יג יט: "ואחר שנמצאו קרובים, היה נכון שלא ישמרו שבועתם, ולא יעברו הם וכל ישראל על מצות לא תחיה כל נשמה (דברים כ טז). רק בעבור כבוד השם עשו שלא יחללוהו. ואחר שנים רבות העניש השם בני ישראל, בעבור שהניח שאול להמית את הגבעונים, שהיו בנוב עיר הכהנים". ראה שם גם יחסו המורכב של דוד אליהם, חלקו של יוסף שהוא מאבותיו של יהושע בנושא זה, ומוטיב הגרים: "אמר יהושע: וכי בשביל הגרים הללו אנו מטריחים על הציבור? אמר לו הקב"ה: אם מרחק אתה הרחוקים, סופך לרחק את הקרובים" (מדרש שמואל (בובר) פרשה כח).

הקב"ה לגיחזי: רשע, אתה אמרת: "חי ה' כי אם רצתי אחריו ולקחתי מאתו מאומה" (שם כ) - נשבעת בשמי כדי לחללו! חייך, "מאומה" אמרת ומומו אתה נוטל: "וצרעת נעמן תדבק בך" (שם כז).¹⁴

איכה רבה פתיחות טו

את מוצא בשעה שגלו ישראל לבין אומות העולם היה הקב"ה מחזר על פתיחה של אומות העולם לשמוע מה הם אומרים. ומה היו אומרים? אלהיהם של אומה זו נפרע הוא מפרעה ומסיסרא ומסנחריב וכיוצא בהן. וחוזרין ואומרים: ולעולם נער הוא? כביכול הזקינו הדברים, הדא הוא דכתיב: "וַיְבֹא אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם וַיְחַלְלוּ אֶת שְׁם קְדֹשֵׁי בְּאֵמֹר לָהֶם עִם ה' אֱלֹהֵי וַיִּמְאַרְצוּ וַיִּצְאוּ" (יחזקאל לו כ). לא הוה צריך קריא לומר אלא "ויבואו", ואת אמרת "ויבא"! אלא כביכול הוא עצמו.¹⁵

שבת שלום

מחלקי המים

מים אחרונים: התמקדנו במקרא, אך אי אפשר שלא להתייחס לתקופתנו ולשני המאורעות הגדולים שאירעו לעם ישראל בדורות אלה: השואה כחילול השם ותקומת מדינת ישראל כקידוש השם. דבריו של הרב עמיטל זצ"ל. ראה משה מאיה: [עולם בנוי וחרב ובנוי](#), הוצאת תבונות, תשס"ד, ובפרט עמודים 72-73 שם.

¹⁴ אלישע לא תמיד נמנע מקבלת טובת הנאה בגין היותו "איש ציבור", למשל בקשריו עם האישה בשונם (מלכים ב פרק ד). ראה הגמרא במסכת ברכות דף י' ע"ב בהשוואה בין אלישע לשמואל: "נעשה - נא עלית קיר קטנה - אמר אביי ואיתימא רבי יצחק: הרוצה ליהנות - יהנה כאלישע, ושאינו רוצה ליהנות אל יהנה כשמואל הרמתי, שנאמר: ותשובתו הרמתה כי שם ביתו" (שמואל א ז). ראה דברינו [אלישע והשונמית](#) בפרשת וירא. אלא שכאן אלישע החליט לא לקחת מאומה מנעמן. אולי דווקא בשל היותו איש נכרי ולקדש שם שמים בכך. ועל רקע זה בולטת חמדנותו של גיחזי שהופכת את קידוש השם לחילול השם. ראה דברינו [צרעת נעמן וגיחזי](#) בפרשת מצורע.

¹⁵ זהו המעגל הקשה של חילול השם. בחטא העגל ובמרגלים טוען משה "למה יאמרו מצרים" - יהיה כאן חו"ח חילול השם. אבל בפרשת נצבים (ראה שוב הרשב"ם בדברים לעיל) הוא מזהיר את בני ישראל שבישיבתם בארץ לא תועיל להם הגנה מכוח חילול השם. ואכן גלו. אבל עדיין משה של חטא המרגלים והעגל צודק. יש כאן חילול השם. הגויים אינם יודעים את כל החשבונות הפנימיים של עם ישראל. הם לא יאמרו: ראו איזה אלהים שופט צדק ללא משוא פנים יש לעם ישראל. הם פשוט יראו שעם ישראל גלה והוא בזוי ומדוכא בין העמים וזה חילול השם. איך נצא ממעגל אימים זה? אומר יחזקאל: "וְאֶחָמֵל עַל שְׁם קְדֹשֵׁי אֲשֶׁר חָלְלוּ בְּיַד יִשְׂרָאֵל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁמָּה ... לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם לְשֵׁם קְדֹשֵׁי אֲשֶׁר חָלְלֵתֶם בְּגוֹיִם אֲשֶׁר בָּאתֶם שָׁם: וְקִדְשֵׁתִי אֶת שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר חָלְלֵתֶם בְּתוֹכָם ... וְלִקְחֵתִי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל הָאֲרָצוֹת וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדַמְתְּכֶם". ואידך זיל לפרק לו ביחזקאל וגמור עד ימינו אנו.